

DOI <https://doi.org/10.51647/kelm.2022.6.45>

SYSTEM PODMIOTÓW ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ SFERY ROZWOJU HUMANITARNEGO UKRAINY: ISTOTA I CECHY

Elvira Sydorova

kandydat nauk prawnych,

*zastępca dyrektora Dydaktyczno-Naukowego Instytutu Prawa i Szkolenia Specjalistów dla Jednostek
Narodowej Policji Dniepropetrowskiego Uniwersytetu Spraw Wewnętrznych (Dniepr, Ukraina)*

ORCID ID: 0000-0002-6293-1886

elvirasydorova@ukr.net

Adnotacja. Wśród głównych elementów systemu administracji publicznej w mechanizmie wdrażania polityki publicznej w sferze humanitarnej, na podstawie istniejącego zaplecza naukowego oraz aktów prawnych i regulaminów, wyróżnia się: a) administracje publiczne, które odgrywają kluczową rolę kierowniczą w kształtowaniu polityki publicznej w sferze humanitarnej; b) administracje publiczne, które odgrywają kluczową rolę kierowniczą właśnie w realizacji polityki publicznej w sferze humanitarnej (należy zauważyć, że te administracje publiczne można ugrupować zgodnie z ich rolą w mechanizmie wdrażania polityki humanitarnej państwa ukraińskiego zgodnie ze sferą stosunków społecznych, która jest elementem polityki humanitarnej: administracja publiczna w sferze zdrowia; administracja publiczna w sferze edukacji i nauki; administracja w dziedzinie zabezpieczenia społecznego; administracja publiczna w sferze kultury, sportu i; administracja publiczna w sferze polityki młodzieżowej; administracja publiczna w sferze informacyjnej; administracja publiczna w sferze bezpieczeństwa humanitarnego; inne sfery polityki humanitarnej); c) ważne nietypowe podmioty administracji publicznej, które nie są administracjami publicznymi, nie są tj. organami władzy publicznej lub samorządu terytorialnego, ale są podmiotami władzy publicznej i pełnią funkcje publiczne zgodnie z interesem publicznym; d) podmioty administracji publicznej o charakterze doradczym.

Słowa kluczowe: administracja, polityka publiczna w sferze humanitarnej, uprawnienia, kryteria, klasyfikacja, organy władzy wykonawczej.

CLASSIFICATION AND SYSTEM OF PUBLIC ADMINISTRATIONS IN THE MECHANISM OF STATE POLICY IMPLEMENTATION IN THE HUMANITARIAN SPHERE

Elvira Sydorova

Doctor of Law, Deputy Director of the Educational and Scientific

Institute rights and training of specialists for units Dnipropetrovsk State National

Police University of Internal Affairs (Dnipro, Ukraine)

ORCID ID: 0000-0002-6293-1886

elvirasydorova@ukr.net

Abstract. Among the main elements of the system of public administrations in the mechanism of implementation of state policy in the humanitarian sphere, on the basis of available scientific work and legislative and by-laws, the following are distinguished: a) public administrations, which play a key managerial role in the formation of state policy in the humanitarian sphere; b) public administrations that play a key managerial role precisely in the implementation of state policy in the humanitarian sphere (it is emphasized that the specified public administrations can be grouped according to their role in the mechanism of implementation of the humanitarian policy of the Ukrainian state in accordance with the sphere of public relations, which is an element of humanitarian policy: public administration in the sphere of health care; public administration in the sphere of education and science; public administration in the sphere of social security; public administration in the sphere of culture, sports and tourism; public administration in the sphere of youth policy; public administration in the information sphere; public administration in sphere of humanitarian security; other spheres of humanitarian policy); c) important atypical subjects of public administration, which are not public administrations, that is, they are not bodies of state power or local self-government, but they are subjects of public authority and perform public functions in accordance with public interests; d) subjects of public administration of consultative and advisory direction.

Key words: administration, state policy in the humanitarian sphere, powers, criteria, classification, executive authorities.

СИСТЕМА СУБ'ЄКТІВ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ СФЕРОЮ ГУМАНІТАРНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНИ: СУТНІСТЬ ТА ОСОБЛИВОСТІ

Ельвіра Сидорова

кандидат юридичних наук,

заступник директора Навчально-наукового інституту

права та підготовки фахівців для підрозділів

Національної поліції Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ (Дніпро, Україна)

ORCID ID: 0000-0002-6293-1886

elvirasydorova@ukr.net

Аноація. Серед основних елементів системи публічних адміністрацій в механізмі реалізації державної політики в гуманітарній сфері на основі наявного наукового доробку й законодавчих і підзаконних актів виділяються: а) публічні адміністрації, що відіграють ключову управлінську роль у формуванні державної політики в гуманітарній сфері; б) публічні адміністрації, що відіграють ключову управлінську роль саме у реалізації державної політики в гуманітарній сфері (наголошується, що зазначені публічні адміністрації можна угрупувати відповідно до їх ролі в механізмі реалізації гуманітарної політики української держави у відповідності сфери суспільних відносин, що є елементом гуманітарної політики: державне управління у сфері охорони здоров'я; державне управління у сфері освіти і науки; державне управління у сфері соціального забезпечення; державне управління у сфері культури, спорту і туризму; державне управління у сфері молодіжної політики; державне управління в інформаційній сфері; державне управління у сфері гуманітарної безпеки; інших сфер гуманітарної політики); в) важливі нетипові суб'єкти публічного адміністрування, які не є публічними адміністраціями, не є тобто органами державної влади або місцевого самоврядування, але вони є суб'єктами публічних повноважень і виконують публічні функції у відповідності до суспільних інтересів; г) суб'єкти публічного адміністрування консультативно-дорадчого спрямування.

Ключові слова: адміністрація, державна політика в гуманітарній сфері, повноваження, критерії, класифікація, органи виконавчої влади.

Вступ. Публічні адміністрації відіграють ключову роль в реалізації державної політики в гуманітарній сфері, особливого значення відіграє структурування та система таких адміністрацій, оскільки саме від заглаженої роботи такої системи залежить ефективність діяльності її елементів. Дослідження здебільшого висвітлюють окремі суб'єкти, що беруть участь в реалізації політики у сферах освіти, культури тощо, науковий доробок потребує загальної праці, яка висвітлювала би цілісну систему суб'єктів такої широкої сфери суспільних відносин, як гуманітарна політика.

Стан наукової розробки проблеми. Гуманітарна сфера країни та особливості її належного адміністративно-правового забезпечення завжди привертала увагу вітчизняних вчених-правознавців, серед яких найбільше підґрунтя для формування концептуальних засад публічно-правового забезпечення гуманітарного розвитку українського суспільства зробили Ю.В. Климчук, В.І. Дяченко, І.В. Чеховська, О.В. Захарова, Н.Б. Новицька, В.О. Морозова, В.В. Карлова, О.А. Задихайло, І.Г. Ігнатченко, Ю.В. Якимець, В.С. Шестак, Ю.Л. Юринець та інші вчені. Попри вагому теоретичну та практичну значущість наукових праць, їх фрагментарність і неповний аналіз системності й цілісності у формуванні концептуальних засад державної політики України в гуманітарній сфері унеможливили висвітлення всіх особливостей адміністративно-правового забезпечення її формування та реалізації.

Мета статті. Цими передумовами зумовлюється актуальність статті та необхідність визначення основних суб'єктів та відповідної системи публічних адміністрацій в механізмі реалізації державної політики України в гуманітарній сфері.

Виклад основного матеріалу. Серед критеріїв класифікації суб'єктів публічного адміністрування із реалізації державної політики в гуманітарній сфері запропоновано віднести такі:

1) обсяг владних повноважень, за яким суб'єктів можна поділити на таких, що мають повноваження здійснювати регулювання, та таких, що мають права реалізувати лише управлінський вплив;

2) рівень в ієрархії державних органів (рівень підпорядкування): вищий, центральний, регіональний;

3) структурна характеристика суб'єкта державного регулювання, тобто його форма: міністерство, служба, департамент, управління, відділ, сектор тощо;

4) функціональне призначення (основний напрямок діяльності) окремого органу: охорона здоров'я, соціальне забезпечення, освіта і наука, спорт і туризм, культурно-інформаційна галузь тощо.

На основі наявного наукового доробку й законодавчих і підзаконних актів серед системи публічних адміністрацій, що забезпечують державну політику в гуманітарній сфері, слід виділяти:

а) публічні адміністрації, що відіграють ключову управлінську роль у формуванні державної політики в гуманітарній сфері. Зокрема, мова у першу чергу йде про Верховну Раду України, яка, як законодавчий орган влади, відповідно до Конституції України наділена повноваженнями щодо прийняття законів, затвердження Державного бюджету України та внесення змін до нього, контроль за виконанням Державного бюджету України, прийняття рішення щодо звіту про його виконання, визначення засад внутрішньої

політики, затвердження загальнодержавних програм економічного та соціального розвитку, серед яких і в гуманітарній сфері (Тригубенко, 2018).

Провідним суб'єктом публічного адміністрування сферою зайнятості населення виступають органи виконавчої влади на чолі із Кабінетом Міністрів України.

Конституція України у ст. 113 визначає, що Кабінет Міністрів України є вищим органом у системі органів виконавчої влади. Наведені положення Основного Закону дістають подальшої конкретизації у нормах Закону України від 07.10.2010 р. за № 2591-VI «Про Кабінет Міністрів України», котрий визначає організацію, повноваження і порядок діяльності Кабінету Міністрів України (Про Кабінет Міністрів України, 2014). Про загальний характер компетенції цього органу дозволяє твердити зміст основних завдань Кабінету Міністрів України, визначених у ст. 2 чинного Закону «Про Кабінет Міністрів України», а на колегіальність як один із принципів діяльності Кабінету Міністрів України прямо вказується у ст. 3 Закону України «Про Кабінет Міністрів України» (Про Кабінет Міністрів України, 2014).

Як вбачається з нормативно-правових актів, які визначають повноваження державних органів законодавцем при визначенні компетенції органу окреслюються повноваження зі вказівкою на конкретні сфери діяльності (Ткаченко, 2009: 195). Зокрема, у Розділі IV «Компетенція Кабінету Міністрів України» Закону України «Про Кабінет Міністрів України» основні повноваження цього органу визначені у багатьох сферах публічного адміністрування, зокрема й під час забезпечення прав і свобод людини та громадянина, серед яких і право громадян на працю та соціальний захист у разі настання безробіття, і право на отримання освітніх та культурних послуг, і право на отримання медичної допомоги та медичного захисту тощо (Тригубенко, 2018).

б) *публічні адміністрації, що відіграють ключову управлінську роль саме у реалізації державної політики в гуманітарній сфері*, до яких у першу чергу згідно Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» (Про центральні органи виконавчої влади, 2011), Закону України «Про місцеві державні адміністрації» (Про місцеві державні адміністрації, 1999) та Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» належать міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, Рада Міністрів Автономної Республіки Крим, місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

Такі органи виконавчої влади безпосередньо підпорядковані Кабінету Міністрів України (Авер'янов, 1999; Гудима, 2009; Золотухін, 2012). Зазначені органи виконавчої влади є органами спеціальної компетенції, яким підпорядковані структурні територіальні підрозділи, що займаються безпосередньо реалізацією державної політики в гуманітарній сфері. До центральних органів відносяться міністерства та інші центральні органи виконавчої влади.

Зазначені публічні адміністрації можна угрупувати відповідно до їх ролі в механізмі реалізації гуманітарної політики української держави у відповідності сфери суспільних відносин, що є елементом гуманітарної політики:

- державне управління у сфері охорони здоров'я;
- державне управління у сфері освіти і науки;
- державне управління у сфері соціального забезпечення;
- державне управління у сфері культури, спорту і туризму;
- державне управління у сфері молодіжної політики;
- державне управління в інформаційній сфері;
- державне управління у сфері гуманітарної безпеки;
- інших сфер гуманітарної політики (Мойсіяха, 2020: 168).

Публічні адміністрації зазначеного рівня міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, є важливими суб'єктами не лише в механізмі реалізації, але й формування державної політики в гуманітарній сфері. Так, у сфері охорони здоров'я Міністерство охорони здоров'я України (МОЗ) є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України, МОЗ є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері охорони здоров'я (Про затвердження Положення про Міністерство охорони здоров'я України, 2015). У механізмі формування і реалізації гуманітарної політики у сфері освіти і науки ключова роль належить Міністерству освіти і науки України. Діяльність Міністерства визначається в Положенні «Про Міністерство освіти і науки України» (Положення Про Міністерство освіти і науки України, 2014).

Деякі дослідники до суб'єктів публічного адміністрування у сфері освіти і науки відносять й вищі органи влади, тобто Верховну Раду України, Президента України, й окрім Міністерства освіти і науки Міністерство молоді та спорту, декі державні служби (Державну службу з питань електронного урядування тощо), департаменти (Департамент інтелектуальної власності при Міністерстві економічного розвитку і торгівлі України), Національна Академія Наук України тощо (Коломоець, 2012: 440-441; Мосьондз, 2012: 56). Хоча Міністерство освіти і науки відіграє тут ключову роль у формуванні і реалізації політики, в питаннях реалізації державної політики у сфері вищої школи, варто виділити ще Міністерство внутрішніх справ. При цьому Міністерстві існує значна кількість закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, де навчаються десятки тисяч здобувачів вищої освіти (що є значно більшим, ніж кількість здобувачів вищої освіти деяких європейських держав).

За іншими напрямками публічні адміністрації представлені профільними міністерствами на кшталт Міністерства молоді та спорту України, Міністерства соціальної політики України, Міністерства у справах

ветеранів, Міністерства культури та інформаційної політики України, Міністерства з питань реінтеграції тимчасово окупованих територій України, Міністерство цифрової трансформації України (що реалізує та формує державну політику у сфері електронного урядування та електронної демократії, розвитку інформаційного суспільства, що є важливою запорукою гуманітарної безпеки) (Питання Міністерства цифрової трансформації, 2019).

Наступною ланкою серед центральних органів виконавчої влади після міністерств є усі інші центральні органи виконавчої влади, що не мають статусу міністерства. Кожен такий орган виконує одне або декілька завдань з певної сфери гуманітарної політики української держави, й у відповідності до типу функцій, які виконують такі центральні органи виконавчої влади, вони утворюються у вигляді служби, якщо ключовими постають функції з надання адміністративних послуг (в гуманітарній сфері можна назвати Державну архівну службу України, Державна служба з питань праці, Національна соціальна сервісна служба України, Державна служба якості освіти, Національна служба здоров'я України); агентства, здебільшого якщо це функції з управління об'єктами державної власності (Міхровська, 2015: 99), хоча у гуманітарній сфері є Державне агентство розвитку туризму України, яке реалізує державну політику у сфері туризму та курортів (крім здійснення державного нагляду (контролю) у сфері туризму та курортів) (Деякі питання діяльності Державного агентства розвитку туризму, 2019), Державне агентство України з питань кіно, яке є центральним органом виконавчої влади, діяльність якого спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України і який забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері кінематографії (Про затвердження Положення про Державне агентство України з питань кіно, 2014), Державне агентство України з питань мистецтв та мистецької освіти, яке має серед своїх завдань реалізацію державної політики у сфері мистецтв та спеціалізованої мистецької освіти (Положення про Державне агентство України з питань мистецтв та мистецької освіти, 2020); інспекції у випадку, якщо ключовими є функції з державного контролю або нагляду.

Окрім служб, агентств та інспекцій існують й інші органи, які спеціальними нормами законів отримали статус центрального органу виконавчої влади, які реалізують державну політику в гуманітарній сфері, а саме Національна комісія зі стандартів державної мови, Держкомтелерадіо, Пенсійний фонд України, Український інститут національної пам'яті. Серед публічних адміністрацій є особливі органи державної влади, які не входять до складу центральних органів виконавчої влади, але реалізують важливі аспекти гуманітарної політики України. Наприклад, це є Національне агентство із забезпечення якості вищої освіти (т. зв. НАЗЯВО), задля посилення самостійності цього органу у сфері покращення якості вищої освіти і науки згідно чинного законодавства цей колегіальний орган є незалежним, хоча і є юридичною особою публічного права, але не має статусу центрального органу виконавчої влади, відповідно він не належить до системи підпорядкування Кабміну тощо (Про внесення змін до Статуту Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти, 2016).

Наступною ланкою в системі органів виконавчої влади є місцеві адміністрації як публічні адміністрації в механізмі реалізації державної політики в гуманітарній сфері. Вони в своїх адміністративно-територіальних межах забезпечують виконання Конституції, законів України, актів Президента України, Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої влади вищого рівня, що стосуються реалізації державної політики в гуманітарній сфері, виконання державних і регіональних програм соціально-економічного та культурного розвитку, програм охорони довкілля (Про місцеві державні адміністрації, 1999).

Серед типових публічних адміністрацій, які беруть участь в реалізації державної політики в гуманітарній сфері, також варто виділити органи місцевого самоврядування, їх виконавчі комітети. Значна частина їх повноважень, пов'язана із охороною та захистом моральності суспільства, реалізується, передусім, в культурній, інформаційній, рекламній, освітній, науковій та інших гуманітарних сферах. Так, наприклад, згідно Закону України «Про культуру» створення закладів культури є правом, наданим органам місцевого самоврядування (п. 4 ч. 2 ст. 9); при цьому органи місцевого самоврядування є суб'єктами діяльності у сфері культури (п. 2 ч. 2 ст. 12) (Про культуру, 2010).

в) важливі нетипові суб'єкти публічного адміністрування, які не є публічними адміністраціями, не є тобто органами державної влади або місцевого самоврядування, але вони є суб'єктами публічних повноважень і виконують публічні функції у відповідності до суспільних інтересів. Такими суб'єктами є установи або заклади публічного права. В рамках реалізації деяких аспектів державної політики в гуманітарній сфері ними можуть бути наукові, науково-дослідні установи; освітні, освітньо-виховні установи; установи соціальної реабілітації; лікувально-профілактичні установи; освітньо-художні заклади; архівні установи тощо (Терещук, 2020: 39-40);

г) суб'єкти публічного адміністрування консультативно-дорадчого спрямування. Зокрема, у 2010 р. в Україні відбулися зміни, які безпосередньо позначилися на інституційних засадах здійснення державної гуманітарної політики. Так, у відповідності до указів Глави держави від 2 квітня 2010 р. були ліквідовані дев'ять національних комісій та рад при Президентові України, які опікувалися вирішенням різноманітних проблем гуманітарного розвитку України. Натомість, того ж 2 квітня було створено Громадську гуманітарну раду – консультативно-дорадчий орган при Президентові України (Про Громадську гуманітарну раду, 2010). Крім цього, до 1 червня 2010 р. аналогічні Ради мали бути створені також при Раді Міністрів АР Крим, обласних, Київській та Севастопольській міських державних адміністраціях. Відзначимо, що хоча і з певною затримкою, але на той час пропозиція Глави держави була втілена в життя і, станом на

жовтень-листопад 2010 р. процес формування регіональних громадських гуманітарних раду було практично завершено (Бульба, 2017).

Висновки. До системи суб'єктів публічного адміністрування сферою гуманітарного розвитку України, в першу чергу, запропоновано відносити органи виконавчої влади та місцевого самоврядування. Важливим елементом цієї системи постають і недержавні суб'єкти (інституції громадянського суспільства, що здійснюють контроль за діяльністю публічної адміністрації та впливають на прийняття управлінських рішень у сфері реалізації гуманітарної політики України). При цьому окремо виділено міжнародні інституції, які встановлюють світові стандарти гуманітарного розвитку, забезпечення гуманітарної допомоги, надають інформацію та консультації, підвищують поінформованість з питань гуманітарної безпеки, фінансують навчання, програми та проекти з багатьох важливих питань, забезпечують канал зв'язку між урядами та суспільством, а також між різними країнами, іншими міжнародними органами та діячами, що займаються керівництвом та реформуванням гуманітарної сфери.

Список використаних джерел:

1. Авер'янов В.Б. Центральні органи виконавчої влади в Україні: концептуальний підхід до класифікації в контексті адміністративної реформи в Україні. *Вісник Академії правових наук України*. 1999. № 1(16). С. 45-49.
2. Бульба В.Г. Громадські гуманітарні ради як інструмент вдосконалення державної гуманітарної політики. 2017. URL: https://revolution.allbest.ru/law/00852175_0.html
3. Гудима Н.В. Проблема статусу центральних органів виконавчої влади у реформуванні системи органів державного управління. *Теорія та практика державного управління*. 2009. № 3. С. 69–77.
4. Деякі питання діяльності Державного агентства розвитку туризму: Постанова Кабінету Міністрів України від 24 грудня 2019 р. № 1162.
5. Золотухін С.В. Система центральних органів виконавчої влади у сфері захисту суспільної моралі в Україні. *Держава і право*. 2012. Вип. 56. С. 209–214.
6. Коломоєць Т.О. Адміністративне право України. Вид. 2-ге, змінене і допов. К.: Істина, 2012. 528 с.
7. Міхровська М.С. Адміністративно-правове забезпечення організації та діяльності органів виконавчої влади в Україні: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.07. Київ, 2015. 210 с.
8. Мойсіяха А.В. Сутність та зміст механізмів реалізації державної політики в соціогуманітарній сфері. *Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського*. № 3. 2020. С. 164-169.
9. Мосьондз С.О. Публічна адміністрація в механізмі державної політики у сфері науки в Україні. *Публічне право*. 2013. № 4. С. 54-60.
10. Питання Міністерства цифрової трансформації: Постанова Кабінету Міністрів України від 18 вересня 2019 р. № 856.
11. Положення про Державне агентство України з питань мистецтв та мистецької освіти: Постановою Кабінету Міністрів України від 27 травня 2020 р. № 434.
12. Положення Про Міністерство освіти і науки України: Постанова Кабінету Міністрів України від 16 жовтня 2014 р. № 630.
13. Про внесення змін до Статуту Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти від 27 липня 2016 р. № 531.
14. Про Громадську гуманітарну раду: Указ Президента України від 2 квітня 2010 року № 469/2010.
15. Про затвердження Положення про Державне агентство України з питань кіно: Постанова Кабінету Міністрів України від 17 липня 2014 р. № 277.
16. Про затвердження Положення про Міністерство охорони здоров'я України: Постанова Кабінет Міністрів України від 25 березня 2015 р. № 267.
17. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII.
18. Про культуру: Закон України від 14.12.2010 р. за № 2778-VI.
19. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 9 квітня 1999 р. № 586-XIV.
20. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17 березня 2011 року № 3166-VI.
21. Терещук В.В. Правовий статус суб'єктів публічної адміністрації: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. К. : МАУП, 2020. 269 с.
22. Ткаченко А.О. Поняття компетенції державного органу. *Часопис Київського університету права*. 2009. № 4. С. 192-197.
23. Тригубенко В.М. Місце та роль публічної адміністрації в механізмі реалізації державної політики забезпечення зайнятості населення в Україні. *Прикарпатський юридичний вісник*. 2018. № 2(23). Т. 3. С. 208-212.

References:

1. Averianov, V.B. (1999) Tsentralni orhany vykonavchoi vlady v Ukrainy: kontseptualnyi pidkhid do klasyfikatsii v konteksti administratyvnoi reformy v Ukraini [Central bodies of executive power in Ukraine: a conceptual approach to classification in the context of administrative reform in Ukraine]. *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*. № 1(16). pp. 45-49. [in Ukrainian].
2. Bulba, V.H. (2017). Hromadski humanitarni rady yak instrument vdoskonalennia derzhavnoi humanitarnoi polityky [Public humanitarian councils as a tool for improving state humanitarian policy]. URL: https://revolution.allbest.ru/law/00852175_0.html [in Ukrainian].

3. Hudyma, N.V. (2009). Problema statusu tseentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady u reformuvanni systemy orhaniv derzhavnoho upravlinnia [The problem of the status of central bodies of executive power in reforming the system of state administration bodies]. *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*. № 3. pp. 69–77. [in Ukrainian].
4. Deiaiki pytannia diialnosti Derzhavnoho ahentstva rozvytku turyzmu [Some issues of the activities of the State Tourism Development Agency]: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 24 hrudnia 2019 r. № 1162. [in Ukrainian].
5. Zolotukhin, S.V. (2012). Systema tseentralnykh orhaniv vykonavchoi vlady u sferi zakhystu suspilnoi morali v Ukraini [The system of central bodies of executive power in the sphere of protection of public morals in Ukraine]. *Derzhava i pravo*. Vyp. 56. pp. 209–214. [in Ukrainian].
6. Kolomoiets, T.O. (2012). Administratyvne pravo Ukrainy [Administrative law of Ukraine]. Vyd. 2-he, zminene i dopov. K.: Istyna. 528 p. [in Ukrainian].
7. Mikhrovska, M.S. (2015). Administratyvno-pravove zabezpechennia orhanizatsii ta diialnosti orhaniv vykonavchoi vlady v Ukraini [Administrative and legal support of the organization and activities of executive authorities in Ukraine]: dys. ... kand. yuryd. nauk: 12.00.07. Kyiv. 210 p. [in Ukrainian].
8. Moisiakha, A.V. (2020). Sutnist ta zmist mekhanizmiv realizatsii derzhavnoi polityky v sotsiohumanitarnii sferi [The essence and content of mechanisms for the implementation of state policy in the socio-humanitarian sphere]. *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernadskoho*. № 3. pp. 164-169. [in Ukrainian].
9. Mosondz, S.O. (2013). Publichna administratsiia v mekhanizmi derzhavnoi polityky u sferi nauky v Ukraini [Public administration in the mechanism of state policy in the field of science in Ukraine]. *Publichne pravo*. № 4. pp. 54-60. [in Ukrainian].
10. Pytannia Ministerstva tsyfrovoyi transformatsii [Issues of the Ministry of Digital Transformation]: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 18 veresnia 2019 r. № 856. [in Ukrainian].
11. Polozhennia pro Derzhavne ahentstvo Ukrainy z pytan mystetstv ta mystetskoï osvity [Regulations on the State Agency of Ukraine for Arts and Art Education]: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 27 travnia 2020 r. № 434. [in Ukrainian].
12. Polozhennia Pro Ministerstvo osvity i nauky Ukrainy [Regulations on the Ministry of Education and Science of Ukraine]: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 16 zhovtnia 2014 r. № 630. [in Ukrainian].
13. Pro vnesennia zmin do Statutu Natsionalnoho ahentstva iz zabezpechennia yakosti vyshchoi osvity [On amendments to the Charter of the National Agency for Quality Assurance of Higher Education] vid 27 lypnia 2016 r. № 531. [in Ukrainian].
14. Pro Hromadsku humanitarnu radu: Ukaz Prezydenta Ukrainy [About the Public Humanitarian Council] vid 2 kvitnia 2010 roku № 469/2010. [in Ukrainian].
15. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Derzhavne ahentstvo Ukrainy z pytan kino [On the approval of the Regulation on the State Agency of Ukraine on Cinema Issues]: Postanova Kabinetu Ministriv Ukrainy vid 17 lypnia 2014 r. № 277. [in Ukrainian].
16. Pro zatverdzhennia Polozhennia pro Ministerstvo okhorony zdorovia Ukrainy [On approval of the Regulation on the Ministry of Health of Ukraine]: Postanova Kabinet Ministriv Ukrainy vid 25 bereznia 2015 r. № 267. [in Ukrainian].
17. Pro Kabinet Ministriv Ukrainy [About the Cabinet of Ministers of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 27.02.2014 № 794-VII. [in Ukrainian].
18. Pro kulturu [On culture]: Zakon Ukrainy vid 14.12.2010 r. za № 2778-VI. [in Ukrainian].
19. Pro mistsevi derzhavni administratsii [On local state administrations: Law of Ukraine]: Zakon Ukrainy vid 9 kvitnia 1999 r. № 586-XIV. [in Ukrainian].
20. Pro tseentralni orhany vykonavchoi vlady [On central bodies of executive power]: Zakon Ukrainy vid 17 bereznia 2011 roku № 3166-VI. [in Ukrainian].
21. Tereshchuk, V.V. (2020). Pravovy status subiektiv publichnoi administratsii [Legal status of subjects of public administration]: dys. ... kand. yur. nauk: 12.00.07. K. : MAUP. 269 p. [in Ukrainian].
22. Tkachenko, A.O. (2009). Poniattia kompetentsii derzhavnoho orhanu [The concept of competence of the state body]. *Chasopys Kyivskoho universytetu prava*. № 4. pp. 192-197. [in Ukrainian].
23. Tryhubenko, V.M. (2018). Mistse ta rol publichnoi administratsii v mekhanizmi realizatsii derzhavnoi polityky zabezpechennia zainiatosti naseleennia v Ukraini [The place and role of public administration in the mechanism of implementation of the state policy of ensuring employment of the population in Ukraine]. *Prykarpatskyi yurydychnyi visnyk*. № 2(23). T. 3. pp. 208-212. [in Ukrainian].